

Láska a nenávisť sú sestry

Žila som životom rozmaznanej dvanásťročnej tínedžerky. Bývala som v malom byte so svojimi rodičmi a mladšou sestrou Sárrou. Naša matka nás už od detstva považovala za spriaznené duše alebo len verila hlúpym rozprávkam, ktorých príbeh sa končí nádherným happyendom. No pre mňa moja sestra znamenala niečo úplne iné, nenávidela som ju už od prvého momentu, keď som ju bola prvýkrát navštíviť v nemocnici a ona zo seba vydala ten škriekavý súzvuk založený na striedaní dvoch tónov. Moja matka mi vždy vravievala: „Láska a nenávisť sú sestry: kde je jedna, tam príde aj druhá a potom spolu jednoducho odídu.“ Vtedy som ešte naivne verila, že má mama pravdu. Zaujímalo v tom období vôbec niekoho ako sa cítim alebo ako bude vyzeráť náš život v budúcnosti keď už teraz ju tak veľmi nenávidím? Popravde .. ani nie. Všetci sa tešili z nej a verili, že z nás budú raz také spriaznené duše aké v nás naša matka videla od prvého okamihu.

Dni nahradili týždne a týždne zasa mesiace, ktoré sa postupne spájali do rokov. Ako roky plynuli tak aj moja sestra pomaly rástla. Z prvých slabík sa stali slova, zo slov vety a z pomalých prvých krokov chôdza. Ja som si za celý ten čas snažila nejako nájsť cestu k mojej sestre, i keď neúspešne. Jednoducho každý krok, ktorý moja sestra urobila, sa mi zdal hlúpy, trápny alebo otravný. Nech som sa hocijako veľmi snažila nedokázala som ju dostať do svojho srdca. Bolo to mojou neprekonateľnou žiarlivosťou alebo tým, že som v mojej sestre bádala odraz niečoho zlého?

Dva roky po skončení strednej školy som sa prvýkrát zaľúbila. Patrik bol milý a pozorný chlapec s dobrým srdcom. Naším rodičom sa veľmi pozdával a mňa to robilo šťastnou. „Kde je zasa?“ namosúrene som sa opýtala. „Neviem.“ Odpovedal otec s pohľadom, ktorým každodenne krotil hlúpe urážky patriace mojej sestre. „Asi je ešte v škole.“ Dodala mama. Čo to počujem? V mysli ma zachvátil hnev. Prvýkrát k nám prišli na návštevu aj Patrikovi rodičia a ona sa ani len neuráči prísť domov?! Znova som sa nadýchla. Moja tvár sčervenala, celé moje telo pohltili nervy a moje srdce začalo nepretržite biť. Moja sestra dlho neprichádzala a Patrikovi rodičia už nemohli tak dlho čakať. Podali si s mojimi rodičmi ruky, objali ich a rozlúčili sa s nimi. Patrik mi medzitým vtisol silný bozk na pery a odišli.

O pár mesiacov po Patrikovej návšteve ma Patrik požiadal o ruku. Mala to byť veľká svadba, na ktorú boli pozvaní naši kamaráti zo strednej školy, a ktorej všetky prípravy mala v rukách moja mama. Za družičku mi mala ísť moja sestra. Zo začiatku sa mi síce predstava, ako moja sestra kráča v nádherných ružových šatách do chrámu a nesie mi prsteň, ktorý ma pred zrakom boha spečiatíť našu lásku nepáčila. No vzhľadom k mojím rodičom myslím, že bol najvyšší čas ustúpiť. Keď sme skúšali šaty, pri pohľade na moju sestru som sa jemne pousmiala. Vyzerala ako princezná, ktorá sa jemne otáčala pred zrkadlom medzi kulisami svadobných šiat.

Keď som stála pred oltárom, videla som dav ľudí, ktorí čakali len na jedno, nato, kedy si s Patrikom konečne povieme svoje ÁNO. Po zaznení orgánu vchádzala do kostola moja sestra prezerajúc si ľudí naokolo. Všimla som si ako si pomaly rátala kroky a vzápätí sa modlila aby nespadla. Bola už takmer pri mne, no v tom sa jej zakrútila hlava a spadla. Moje srdce mi šlo vyskočiť z hrude. V kostole sa zvrhla panika. Všetci kričali, volali alebo len nepretržite chodili okolo a plakali vo chvíli keď zistili, že Sára nedýcha. „Zavolajte záchranku!“ vykrikol otec. Po príchode záchranky naložili záchranári moju sestru do veľkého bieleho auta ľudovo nazývajúc sanitka. Vystrašená dívajúc sa na splašený dav ľudí som zazrela moju mamu. Jej pohľad bezmocnosti a strachu si budem pamätať ešte dlhú dobu.

„Vaša sestra sa pokúsila spáchať samovraždu, predávkovala sa, ale žiaden strach, bude v poriadku.“ Oboznámil nás so situáciou v nemocnici lekár. Prečo ? Načo ? Ako? Kvôli čomu vlastne ?. V hlave mi vírila kopa otázok.. Boli to tak jednoduché otázky, no zároveň jediné, na ktoré mi nikto okrem mojej sestry nevedel odpovedať.

O dve hodiny sa moja sestra prebrala. Ja, mama, otec a Patrik sme šli za ňou. „Prečo si to spravila?“ spýtala sa mama. Sára sedela so stiahnutým žalúdkom na posteli. Dívala sa na mamu, no nevidala zo seba ani hlásku. Maximálne si potichu zamrňala a rozplakala sa. Jej plač sa šíril chodbami celého detského oddelenia. Hneď ako prestala plakať, začala rozprávať príbeh z ktorého vyplývalo len jedno. Moja sestra spáchala samovraždu kvôli mne. Vedela, že ju nenávidim alebo to aspoň tak cítila a nechcela mi aj naďalej ničiť život. V tej chvíli som si uvedomila, že v hĺbke môjho srdca sa nenachádza len nenávisť, ale aj láska. Večer som ešte ostala pri nej. Čítali sme si spolu knihy, rozprávali sa. Pred spaním som ju jemne objala, poprijala jej dobrú noc a s úsmevom na perách opustila brány mestskej nemocnice.

Po návrate z nemocnice sa zmenil môj pohľad na Sáru. Stála som pri nej počas namáhavých dní v škole a bola jej oporou samozrejme až kým vo mne nejakým spôsobom znova neprebudila armádu nervov . Jedno sa však nezmenilo doteraz, v mojom srdci sa striedajú dva pocity láska a nenávisť. Stávajú sa z nich sestry pretože tam kam prišla jedna, bola aj druhá a nakoniec spolu jednoducho odišli.